

TO I OWO

KWARTALNIK SZKOŁY PODSTAWOWEJ IM. ŚW. JANA KANTEGOW ŚWILCZY

Witamy w nowym roku szkolnym

W tym numerze:

- Inauguracja roku szkolnego 2019/20
- Dzień Nauczyciela
- Cmentarze
- Wspomagamy rozwój mowy
- Laureaci Nagrody Nobla
- Poznaj... zawód fryzjera
- Dekalog czytającego ze zrozumieniem
- Wywiad z... Olą Janiszewską

INAUGURACJA ROKU SZKOLNEGO 2019/2020

2 września 2019 roku 275 uczniów Szkoły Podstawowej im. św. Jana Kantego wzięło udział w uroczystej inauguracji nowego roku szkolnego. O godzinie 8.00 spotkaliśmy się w kościele parafialnym, gdzie ks. Krzysztof Wielgosz odprawił mszę świętą w intencji uczniów, ich rodziców, nauczycieli, pracowników i dyrekcji szkoły. Następnie udaliśmy się do szkoły, by powitać rok szkolny 2019/2020.

W swoim przemówieniu dyrektor szkoły dr Grzegorz Patruś serdecznie pozdrowił wszystkich, a najcieplej najmłodszych, którzy po raz pierwszy przyszli do naszej szkoły. Życzył im aby szybko poczuli się tutaj dobrze i bezpiecznie. Wszystkim uczniom przypomniał, że zdobywanie i poszerzanie wiedzy, odkrywanie nauki i jej praw, odnajdywanie samego siebie w nowych okolicznościach czy rozwój własnych uzdolnień i umiejętności to fascynująca wycieczka w nieznaną.

Osobne słowa skierował do nauczycieli, którym życzył spokoju, satysfakcji, zadowolenia, zapału do pracy i optymizmu. Następnie wspominał o ogromnej roli rodziców i życzył im pociechy oraz dumy z dzieci. Dyrektor przedstawił nowych nauczycieli, wychowawców klas, pracowników szkoły. Po części oficjalnej wszyscy uczniowie udali się na spotkania z wychowawcami klas.

Polskie święto oświaty i szkolnictwa wyższego ustanowione 27 kwietnia 1972 roku, określone ustawą – karta praw i obowiązków nauczyciela jako Dzień Nauczyciela. Od 1982 roku na mocy ustawy Karta Nauczyciela obchodzone jako Dzień Edukacji Narodowej.

CO POWINNIŚMY ROBIĆ, ABY WSPOMAGAĆ ROZWÓJ MOWY DZIECKA-MŁODSZEJ SIOSTRY, BRATA, KUZYNA...

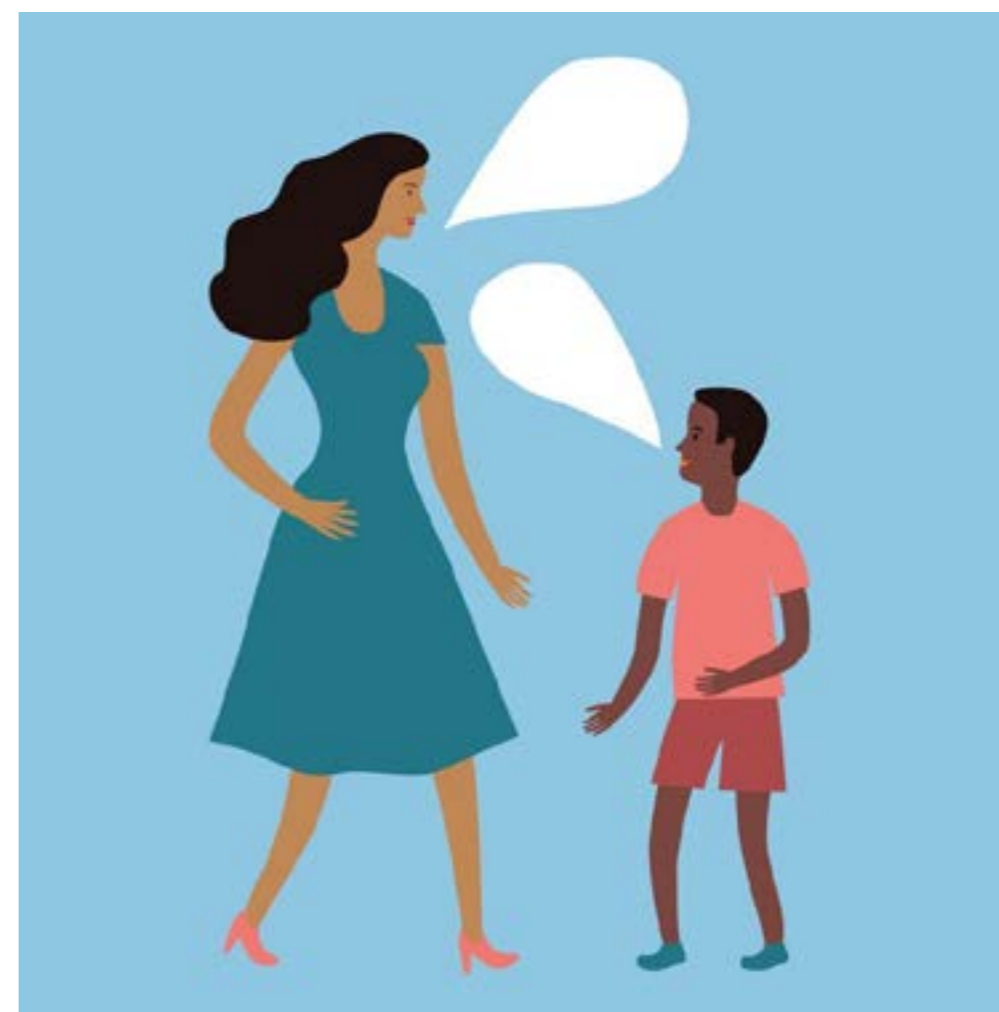
1. Mówmy do dziecka, już od pierwszych dni jego życia, dużo i spokojnie. Nie podnośmy głosu zwracając się do niego.
2. Nasze wypowiedzi powinny być poprawne językowo, budujemy krótkie zdania, używając prostych zwrotów, modulujemy własny głos.
3. Kiedy dziecko wypowie jakieś słowo, zdanie starajmy się rozszerzyć jego wypowiedź, dodając jakieś słowa.
4. Mówmy dziecku co przy nim robimy, co dzieje się wokół niego. Niech mowa towarzyszy spacerom, zakupom, pracom domowym.
5. Mówmy do dziecka zwracając uwagę, aby widziało naszą twarz – będzie miało okazję do obserwacji pracy artykulatorów.
6. Od najmłodszych lat uczymy dbałości o higienę jamy ustnej.
7. Pamiętajmy, aby dziecko nauczyło się gryźć i żuć.
8. Zwracajmy uwagę, aby dziecko oddychało nosem; w przypadku, gdy dziecko oddycha ustami, prosimy pediatrę o ustalenie przyczyny.
9. Odpowiadajmy na pytania dziecka cierpliwie i wyczerpująco.
10. Opowiadajmy i czytamy dziecku bajki, wierszyki, wylizanki. Uczymy krótkich wierszy na pamięć.
11. Oglądajmy z dzieckiem obrazki: nazywamy przedmioty i opisujemy sytuację prostymi zdaniami.
12. Śpiewajmy z dzieckiem. Jest to ćwiczenie językowe, rytmiczne, a zarazem terapeutyczne.
13. Rysujemy z dzieckiem, mówmy co kreślimy- „...teraz rysujemy kotka. To jest głowa, tu są oczy, nos...” zachęcajmy dziecko do wypowiedzi na temat rysunku.
14. Starajmy się, aby zabawy językowe i dźwiękonaśladowcze znalazły się w repertuarze czynności wykonywanych wspólnie z dzieckiem.

15. Zachęcajmy swoje dziecko do mówienia (nie zmuszajmy!), chwalmy je za każdy przejaw aktywności werbalnej; dostrzegajmy każde, nawet najmniejsze osiągnięcia, nagradzając je pochwałą.

16. Jeżeli dziecko osiągnęło już wiek, w którym powinno daną głoskę wymawiać a nie robi tego, skonsultujmy się z logopedą.

17. Należy obserwować dziecko czy i jak reaguje na dźwięki z otoczenia. Ponieważ dobry słuch jest warunkiem rozwoju mowy, należy bacznie zwracać uwagę czy dziecko odwraca głowę w kierunku źródła dźwięku, reaguje na odgłos dzwonka lub telefonu. Najprostszy test polega na potrząsaniu grzechotką za plecami dziecka z prawej i lewej strony i obserwowaniu jego reakcji. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości należy zgłosić się do pediatry i poprosić o skierowanie na badanie słuchu.

18. W okresie kształtowania się mowy nie należy dziecka leworęcznego zmuszać do pisania prawą ręką, gdyż zaburza to funkcjonowanie mechanizmu mowy, co w konsekwencji może prowadzić do zacinań się lub nawet jąkania.

TEGO NIE RÓBMY

1. Unikajmy podawania dziecku smoczka typu „gryzak”, zwracajmy uwagę, aby dziecko nie ssało palca. Następstwem tych niepożądanych zachowań mogą być wady zgryzu, które prowadzą do wad wymowy, np. wymowa międyżębowa.
2. W trakcie rozmowy z dzieckiem unikajmy zdrobnień i spieszczeń (języka dziecinnego) dostarczając dziecku prawidłowy wzorzec językowy danego słowa.
3. Nie zaniedbujmy chorób uszu, gdyż nie leczone mogą prowadzić do niedosłuchu, a w następstwie do dyslalii lub niemoty.
4. Nie gaśmy naturalnej skłonności dziecka do mówienia obojętnością, cierpką uwagą, lecz słuchajmy uważnie wypowiedzi, zadawajmy dodatkowe pytania, co przyczyni się do korzystnego rozwoju mowy.
5. Nie poprawiamy wymowy dziecka żądając, by kilkakrotnie powtarzało dane słowo. Niech z naszego języka znikną słowa: „powtórz ładniej”, „powiedz lepiej”. Wychowanie językowe to nie tresura.
6. Nie zawstydzajmy, nie karzmy dziecko za wadliwą wymowę.
7. Nie zmuszajmy dziecka leworęcznego do posługiwania się prawą ręką w okresie kształtowania się mowy. Naruszenie w tym okresie naturalnego rozwoju sprawności ruchowej zaburza funkcjonowanie mechanizmu mowy. Często prowadzi to do zaburzeń mowy, a w szczególności do jąkania.
8. Nie wymagajmy od dziecka zbyt wczesnego wymawiania poszczególnych głosek. Dziecko nie przygotowane pod względem sprawności narządów artykulacyjnych, niedostatecznie różnicujące słuchowo dźwięki mowy, a zmuszane do wymawiania zbyt trudnych dla niego głosek, często zaczyna je zniekształcać. W ten sposób przyczyniamy się do powstawania błędnych nawyków artykulacyjnych, trudnych do zlikwidowania.

Nagroda Nobla to nie tylko prestiż, ale również docenienie ciężkiej pracy. Z założenia ma być przyznawana tym ludziom, którzy przyczyniają się do poprawy jakości życia innych i działają na rzecz pokoju na świecie. Skąd pomysł na przyznawanie takich nagród? Alfred Nobel to szwedzki przemysłowiec i uczonek, który w 1867 roku opatentował dynamit. Zauważył jednak, że jego wynalazek zaczyna być wykorzystywany w sposób, który może zaszkodzić ludzkości. Dlatego w swoim testamencie poprosił o przeznaczenie jego majątku na nagrody dla ludzi, którzy przyniesli światu najwięcej korzyści. Co ciekawe, nagroda nie jest przyznawana w dziedzinie matematyki. Legenda głosi, że to za sprawą zdrady, której dopuściła się narzeczona Nobla z... matematykiem.

Kiedy przyznaje się Nagrodę Nobla? Prace nad wyborem laureata z konkretnej dziedziny trwają cały rok. Początkowo kandydaci muszą zostać zgłoszeni do Komitetu Noblowskiego, następnie odbywają się obrady, podczas których dyskutuje się na temat ich osiągnięć. Po etapach selekcji i weryfikacji 10 grudnia nagradzany jest ten, kto na to rzeczywiście zasłużył. Warto również podkreślić, że wysokość nagrody finansowej, którą dostaje laureat, co roku ulega zmianie.

Polscy nobliści w dziedzinie literatury. Od 1901 roku Nagrodę Nobla otrzymało wielu znamienitych literatów. Zgodnie z zamysłem fundatora, Alfreda Nobla, powinna ona trafić do osób, których dzieła miały charakter idealistyczny i znacznie się wyróżniały. Polska doczekała się czterech noblistów w tej dziedzinie: Henryk Sienkiewicz – Nagroda Nobla została mu przyznana w 1905 roku za wybitne osiągnięcia w dziedzinie eposu oraz – jak podsumował jeden z jurorów – „rzadko spotykany geniusz, który wcielił w siebie ducha narodu”.

Władysław Reymont – zdobył tę nagrodę w 1924 roku za wybitną powieść *Chłopi*. Czesław Miłosz – rok 1980 z pewnością należał do Miłosza. Właśnie wtedy została mu przyznana Nagroda Nobla za całokształt pracy twórczej. Docenione zostały zarówno wiersze pisarza, jak i jego proza.

Wisława Szymborska – w gronie polskich laureatów Nagrody Nobla znalazła się również kobieta. Wisława Szymborska została nagrodzona w 1996 roku za całokształt swojej pracy. Oczywiście nikogo taki wybór nie dziwił, a wielu znawców do dziś twierdzi, że to jedna z najbardziej zasłużonych nagród w dziedzinie literatury.

Olga Tokarczuk – 10 grudnia 2019 roku swoją Literacką Nagrodę Nobla otrzymała autorka takich książek, jak *Prawiek i inne czasy* czy *Księgi Jakubowe*. Głównym powodem nagrodzenia polskiej pisarki była „narracyjna wyobraźnia, która wraz z encyklopedyczną pasją reprezentuje przekraczanie granic jako formę życia”.

Karolina Milewska

Olga Tokarczuk

Cmentarze

Zgodnie z definicją zaczerpniętą z Wikipedii „Cmentarz jest wyraźnie wyodrębnionym, oznaczonym, zdeterminowanym terenem, przeznaczonym do grzebania zmarłych, a występujące na nich mogiły są w zwyczajowo przyjętej formie wizualnej. Na kształt i umiejscowienie cmentarza miała zawsze wpływ tradycja religijna, względy sanitarne, położenie geograficzne, skład lokalnej społeczności. Tradycyjnie obowiązek grzebania zmarłych spoczywa na barkach rodziny zmarłego, a jeśli zmarły rodziny nie ma, to na władzach lokalnych”. Prawie każda miejscowość ma cmentarz. Niektóre nekropolie są znane ze względu na pochowanych tam wielkich Polaków. Jednak to stare cmentarze, które kryją bogatą historię i wydarzenia z dziejów Polski są bezcenną wartością. Nawet mały wiejski cmentarz może skrywać prochy kogoś znaczącego. Jednak każdy ma groby bądź to w rodzinnej miejscowości bądź rozsiane po Polsce groby swoich przodków, które są godne czci i uhonorowania.

Największy cmentarz w Polsce (a trzeci w Europie) pod względem obszaru znajduje się w Szczecinie we wschodniej części miasta. Imponujące jest to że od otwarcia pochowano na nim 300 tys. zmarłych, a jego obecna powierzchnia wynosi ponad 172 ha. Został założony w latach 1899-1900, we wschodniej części Gumieniec, według projektu Wilhelma Meyera-Schwartaua, a ostateczny kształt nadał mu Georg Hannig w 1918 r. Cmentarz ten jest chętnie odwiedzany przez mieszkańców i turystów nie tylko na początku listopada. Jest to jednocześnie wielki, dobrze zaprojektowany park w Szczecinie z dużą liczbą alejek i zieleni. Największy cmentarz w Polsce lubią amatorzy fotografii z uwagi na ciekawe budynki i stare piękne nagrobki.

Najbardziej jednak znanym cmentarzem w Polsce jest nekropolia w Warszawie na Powązkach. Znajduje się on przy ulicy Powązkowskiej 1 stąd nazwa. Cmentarz został założony 4 listopada 1790 na działce подарowanej przez rodzinę Szymanowskich. Poświęcono go 20 maja 1792 w obecności króla i początkowo zajmował powierzchnię ok. 2,6 ha. W lipcu 2014 cmentarz, razem z pięcioma innymi nekropoliami tworzącymi zespół zabytkowych cmentarzy wyznaniowych na Powązkach, został uznany za pomnik historii. Cały teren cmentarza jest objęty ścisłą ochroną konserwatorską. To najslawniejszy cmentarz

w Polsce, ponieważ znajdują się tu groby zasłużonych mieszkańców Polski. Znajdziemy tu miejsca wiecznego pochówku artystów m.in. Czesława Niemena, Krzysztofa Kiesłowskiego, Tadeusza Nalepy, Władysława Reymonta, Wojciecha Młynarskiego. Poza tym pochowani zostali tutaj m.in. legendarny dowódca AK Tadeusz „Bór” Komorowski czy Edward Rydz-Śmigły - marszałek Polski.

Cmentarz Rakowicki, dawniej Cmentarz Miejski – cmentarz komunalny w Krakowie, w Dzielnicy Stare Miasto, założony w 1803; zajmuje powierzchnię 42 ha. Nazwa pochodzi od ulicy Rakowieckiej. Jest miejscem pochówku mieszkańców Krakowa tych zwykłych jak i słynnych. Powstał na terenie podmiejskiego wówczas folwarku Bosackie we wsi Prądnik Czerwony na pograniczu Olszy, w związku z wydanym zakazem pochówków na dotychczas istniejących cmentarzach przykościelnych w obrębie miasta (edykt józefiński z 1784 roku).

Teren o powierzchni 10 morgów chełmińskich za 1150 złotych reńskich wykupiły od karmelitów bosych z Czernej władze austriackie. Koszt urządzenia cmentarza pokryło miasto Kraków i okoliczne gminy: Rakowice, Prądnik Biały i Prądnik Czerwony, Olsza, Grzegórzki, Piaski, Bronowice Wielkie i Bronowice Małe, Czarna Wieś, Nowa Wieś, Krowodrza, Kawiorry, którym przyznano prawo do grzebania na nim zmarłych. Pierwszy pogrzeb 18-letniej Apolonii z Lubowieckich Bursikowej miał miejsce w styczniu 1803. W 1807 r. wybudowano studnię,

a w 1812 r. ze składek publicznych ufundowano okazały krzyż.

A i Rzeszów może poszczycić się zabytkową nekropolią- Starym Cmentarzem, który został założony w 1792 roku na granicy ówczesnego miasta, gdy zgodnie z edyktem cesarza Józefa II zlikwidowano cmentarze będące w granicach miasta. Wtedy to w Rzeszowie zaprzestano pochówków na cmentarzu przy kościele farnym. Nowe miejsce do chowania zmarłych zlokalizowano na wcześniejszym cmentarzu związanym z kościołem i szpitalem św. Ducha, fundacji z 1469 roku. Mały obszar cmentarza powiększono 3-krotnie. Oficjalnie cmentarz był czynny do 1910 roku, jednak podczas II wojny światowej chowano tu nadal ludzi. Nawet po zakończeniu działań wojennych sporadycznie odbywały się tu pochówki. Niemcy podczas II wojny światowej zabrali z cmentarza znaczną część metalowych elementów nagrobków na potrzeby wojenne. Cmentarz doznał też wiele innych uszkodzeń z rąk okupanta. Po wojnie był niszczone nadal przez wandalów. Wśród władz Rzeszowa był nawet projekt by zamienić cmentarz na park i podczas prac wstępnych wycięto wiele wiekowych drzew. W 1957 roku wydano powtórny edykt zamknięcia cmentarza. Dopiero w 1968 roku uznano nekropolię jako obiekt zabytkowy.

A nasz cmentarz parafialny w Świlczy, tak bliski ze względu na mogiły naszych przodków warty jest odwiedzenia nie tylko w okresie świąt Wszystkich Świętych, ale również miejscem zadumy nad sensem życia.

A może skrywa groby wielu postaci godnych uwagi dla naszej lokalnej historii? Warto zagłębić się w naszych dziejach, tu na świleckiej ziemi i znaleźć wielkie postacie żyjące w „małej ojczyźnie” spoczywające na naszym cmentarzu.

Godne uwagi są również cmentarze rozsiane poza granicami Polski. Jednym z takich nekropoli jest zabytkowy Cmentarz Łyczakowski. To stary cmentarz na którym pochowanych jest wielu słynnych Polaków, ponieważ cmentarz znajduje się obecnie we Lwowie czyli mieście niegdyś leżącym w Polsce, a obecnie na terenach Ukrainy. Jest najstarszą nekropolią we Lwowie założoną w roku 1786. Tam zawsze pali się znicz postawiony przez Polaków i powiewa polska flaga.

Poznaj zawód fryzjerski

Zawód fryzjer

FRYZJER zwany teraz coraz częściej stylistą fryzur jest osobą, która zawodowo zajmuje się układaniem fryzur zgodnie z życzeniem klienta. W pierwszej kolejności doradza wybór odpowiedniej fryzury, dopasowanej do kształtu twarzy klienta i jego kolorystyki lub proponuje odpowiednie modyfikacje. W wielu nowoczesnych, ekskluzywnych salonach fryzjerskich mycie włosów połączone jest z szeregiem dodatkowych usług takich jak masaż głowy, zastosowanie odpowiednich środków pielęgnacyjnych etc. Zadaniem fryzjera jest odpowiednie ostrzyżenie i wymodelowanie włosów, aby osiągnąć efekt oczekiwany przez klienta. Obok strzyżenia i układania włosów, fryzjerzy zajmują się także wszelkimi rodzajami koloryzacji włosów - farbowaniem, rozjaśnianiem, tworzeniem pasemek, balejażem, dekoloryzacją. Wiele salonów oferuje również usługi związane z przedłużaniem lub zagęszczaniem włosów czy zabiegami regeneracyjnymi włosów zniszczonych. Fryzjer zajmuje się również tworzeniem fryzur okolicznościowych, tworzonych na specjalne okazje takie jak śluby, komunie, bale sylwestrowe, chrzciny. Doradza klientom w doborze najlepszych środków pielęgnacyjnych oraz we właściwym dbaniu o wykonaną fryzurę. Od dobrego specjalisty wymagane są przede wszystkim umiejętności fryzjerskie, a co za tym idzie umiejętności manualne, wyobraźnia, zmysł estetyczny, jak również wysoka kultura osobista oraz czystość podczas wykonywania pracy. Ważne jest aby fryzjer szanował decyzje klienta i słuchał jego wskazówek i życzeń. Miejscem pracy mogą być nie tylko salony fryzjerskie, ale także miejsca, gdzie potrzebny jest specjalista od stylizacji włosów, czyli teatry, plan zdjęciowy, telewizja, studia fotograficzne.

Aby zostać fryzjerem należy ukończyć szkołę, oferującą kształcenie w tym kierunku. Obecnie naukę oferują licea fryzjerskie, szkoły policealne i technika, które kształcą zarówno w systemie stacjonarnym jak i zaocznym. Ukończenie tych szkół umożliwia zdobycie tytułu technika usług fryzjerskich, a tym samym pracę w zawodzie. W zależności od wybranej szkoły kształcenie trwa 2 lub 4 lata i obejmuje przedmioty związane z higieną, technologią fryzjerstwa i materiałami fryzjerskimi, stylizacją, podstawami psychologii i pedagogiki. Przyszli fryzjerzy uczą się również podstaw przedsiębiorczości, działalności usługowej i zarządzania zakładem fryzjerskim. Zajęcia w szkole uzupełnione są obowiązkowymi praktykami zawodowymi, które odbywają się w salonach fryzjerskich.

Uzyskanie tytułu technika usług fryzjerskich umożliwia zatrudnienie w zakładzie lub salonie fryzjerskim oraz założenie własnego salonu. W przypadku nowoczesnych zakładów fryzjerskich od pracowników wymagane jest stałe dokształcanie się na specjalistycznych kursach i szkoleniach. Fryzjerzy chcący podnieść swoje kwalifikacje mogą także przystępować do dwóch egzaminów, organizowanych przez izby rzemieślnicze - są to kolejno egzamin czeladniczy i mistrzowski.

Do egzaminu czeladniczego mogą przystąpić zarówno osoby dorosłe jak i pracownicy młodociani, będący uczniami, którzy spełnią jeden z poniższych warunków:

- ukończą naukę zawodu u rzemieślnika
- posiadają świadectwo ukończenia gimnazjum (lub ośmioletniej szkoły podstawowej) oraz uzyskają umiejętności zawodowe w formie pozaszkolnej
- posiadają świadectwo ukończenia gimnazjum (lub ośmioletniej szkoły podstawowej) oraz co najmniej trzyletni staż pracy w zawodzie
- posiadają świadectwo ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej albo dotychczasowej szkoły ponadpodstawowej, prowadzącej kształcenie zawodowe

Do egzaminu mistrzowskiego mogą przystąpić osoby, które spełniają jeden z poniższych warunków:

- posiadają tytuł czeladnika i po uzyskaniu tytułu zawodowego odbyły co najmniej trzyletni staż pracy w zawodzie fryzjera albo łącznie przed i po uzyskaniu tytułu zawodowego co najmniej sześcioletni staż pracy w zawodzie oraz świadectwo ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej albo dotychczasowej szkoły ponadpodstawowej
- przez okres co najmniej sześciu lat w ramach samodzielnie prowadzonej działalności gospodarczej wykonywały zawód fryzjera i posiadają świadectwo ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej albo dotychczasowej szkoły ponadpodstawowej.

Ubiegając się o przystąpienie do egzaminu należy zgłosić się do okręgowej izby rzemieślniczej z następującymi dokumentami:

- wnioskiem o dopuszczenie do egzaminu
- dokumentami, które potwierdzają odbycie praktycznej nauki zawodu
- dokumentami, które potwierdzają odbycie teoretycznej nauki zawodu
- jedną fotografią
- potwierdzeniem uiszczenia opłaty egzaminacyjnej

Oba egzaminy kwalifikacyjne wyglądają podobnie - składają się z dwóch części: egzaminu praktycznego (obcięcie włosów, farbowanie, modelowanie fryzury itd.) i teoretycznego, który z kolei składa się z dwóch oddzielnych etapów - pisemnego (pytania obejmują zagadnienia m. in. z zakresu rachunkowości, rysunku zawodowego, zarządzania przedsiębiorstwem) i ustnego (pytania z zakresu technologii, materiałoznawstwa i maszynoznawstwa).

Po zdaniu egzaminu uzyskuje się odpowiednio tytuł czeladnika fryzjerstwa lub mistrza fryzjerstwa.

Kaja Jakubek, Wiktoria Siuta

Dekalog czytającego ze zrozumieniem:

1. Czytaj dokładnie treść poleceń, nie pomijaj w nich żadnego słowa, a tym bardziej zdania.
2. Zwracaj uwagę na informacje zawarte w przypisach.
3. Nie zaczynaj odpowiedzi na pytania przed przeczytaniem całego tekstu źródłowego.
4. W zadaniach matematycznych i informatycznych dokładnie przepisz wszystkie elementy, pominięcie jakiegoś może skutkować błędem.
5. Uważaj na zadania podobne do tych, które już rozwiązywałeś! Podobieństwo może być pozorne!
6. Uważaj, by nie pominąć żadnego polecenia.
7. Nie stawiaj sobie za cel wyprzedzenia kolegów, pośpiech nie jest wskazany, a za wcześniejsze oddanie pracy nie dostaniesz dodatkowych punktów!
8. Rozwiązuj testy próbne i egzaminacyjne, np. ze stron CKE czy z „Victora”.
9. Sprawdzaj znaczenia wyrazów, których nie rozumiesz.
10. Czytaj – w ten sposób poszerzasz zasób słownictwa.

Amelia Lechowicz

Wywiad z Olą Janiszewską

Ja: Dzień dobry, Olu.

Ola: Witam.

Ja: Chciałbym Ci zadać kilka pytań.

Ola: Dobrze, słucham.

Ja: Do jakiej szkoły chodzisz?

Ola: Chodzę do liceum plastycznego im. P. Michałowskiego w Rzeszowie.

Ja: W jakich konkursach brałaś udział?

Ola: Biorę udział w licznych konkursach od wczesnej podstawówki.

Ja: Jakie najważniejsze osiągnięcia masz na swoim koncie?

Ola: Kilka razy wygrałam coroczny konkurs na Słowacji, w zeszłym roku zajęłam wysokie miejsca w parę konkursach ogólnopolskich, co pozwoliło mi na uzyskanie stypendium.

Ja: Jakimi dziedzinami sztuki chciałabyś się zajmować w przyszłości?

Ola: Planuję studiować wzornictwo, aktualnie jestem na specjalizacji metaloplastyka.

Ja: Co robisz na swojej specjalizacji?

Ola: Na moich zajęciach rzeźbię w metalu. Najpierw robię dokładny projekt, który następnie przerysowuję na blaszkę. Kolejnym etapem jest wybicie danego rysunku w materiale. Często bywam w kuźni, gdyż dzięki rozgrzewaniu blachy staje się ona plastyczna.

Ja: Ile zajmuje zrobienie jednej pracy?

Ola: Jest to pracochłonny proces. Jeden projekt realizuje się kilka tygodni, a nawet miesięcy, w zależności od rozmiaru pracy.

Ja: Jak Ci idzie w szkole?

Ola: W szkole idzie mi świetnie, aczkolwiek wciąż przedmioty ścisłe są moją zmurą(śmiech).

Ja: Czy coś się zmieniło, odkąd zaczęłaś chodzić do tej szkoły?

Ola: Zmieniło się sporo, m. in. jestem bardzo zmęczona, gdyż codziennie wstaje o 5, a wracam do domu po 16.

Ja: Dziękuję za to, że poświęciłaś chwilę na rozmowę ze mną.

Ola: Dziękuję. Miło mi też było.

Mattia Janiszewski

**SAMYCH SUKCESÓW
W NOWYM PÓŁROCZU
ŻYCZY REDAKCJA GAZETKI**

**ZAPRASZAMY DO
WSPÓŁPRACY**